

tak jen s dodatkem, že o významu těchto momentů pro případ, že by sňatek tento, v cizině uzavřený, měl v území tohoto státu zploditi právní účinky (§ 4 ob. zák. obč.), mohou se pravoplatně vysloviti toliko zdejší řádné soudy (§ 81 ex. ř. a § 1 jur. n. ve spojení s §§ 4 a 62 ob. zák. obč.).

V mezích těchto bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti.

Č. 284.

Z a b í r á n í b y t ů: Společný bytový úřad není dle zákona oprávněn přenéstí svoji zákonnou kompetenci ať vůbec nebo z části na jiný orgán ať státní či jiný. Tak zv. »Vojenský odbor min. národní obrany« není v platném řízení nadán žádnou kompetencí ve věcech bytových, účast jeho má tudíž za následek zmatečnost a vadnost řízení.

(Nález ze dne 29. prosince 1919 č. 6842.¹⁾)

V ě c: Oskar Pasch, obchodník v Praze II.-2015, proti Společnému bytovému úřadu v Praze (vojenský odbor ministerstva Národní obrany) o zabrání bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zabrán byl podle § 6 nařízení z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. byt stěžovatelův v domě č. p. 2015 v Praze II., poněvadž jest prokázáno, že byt ten není zákonitě obydlen a používán.

O stížnosti proti tomu podané uvažil nejvyšší správní soud takto:

Naříkané rozhodnutí jeví se již formelně jako rozhodnutí »společného bytového úřadu (voj. odbor M. N. O.)« a jak z obsahu spisů jest patrné, bylo i celé řízení sloužící za podklad tomuto nálezu provedeno rovněž »společným bytovým úřadem (Vojenský odbor Ministerstva Nár. obrany) v Praze«.

Ale nařízení vlády státu československého ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n., o něž se v odpor vzatý nález opírá a jehož § 18 sloužil za východisko pro zavedení dotčeného šetření, nějakého úřadu toho jména a toho složení vůbec nezná. K provedení řízení i k vydání příslušného rozhodnutí jest dle cit. nařízení povolán pro obce sloučené dle čl. I. ve společný bytový obvod toliko a jedině »společný bytový úřad«, podléhající ministru sociální péče (č. IV.), jehož složení upravuje čl. I. § 20.

Nikde v celém tomto nařízení není ustanovení, že by směl tento společný bytový úřad svoji zákonnou kompetenci přenéstí ať vůbec nebo z části na nějaký jiný orgán ať státní nebo jiný.

Není-li však takového výslovného zákonného zmocnění, platí i pro něj neporušitelná i absolutní zásada o nezcizitelnosti kompetence, kteráž zásada tak ovládá veškeré řízení administrativní, že ani se svolením

¹⁾ Stejně i v četných nálezech dalších.

stran nemůže určitá záležitost právní úřadu příslušnému býti odňata a na úřad jiný přenesena.

Nejvyšší správní soud nepokládal ani za nutno, blíže vyšetřovati, v jakém poměru společný bytový úřad v Praze dle § 20 cit. zák. příslušný stojí k zmíněnému »vojenskému odboru ministerstva Národní obrany«.

Již z okolností ze spisů patrné, že šetření konal orgán ministerstva Národní obrany, že i »vojenský odbor« tohoto ministerstva vystupuje na venek jako samostatný, od společného bytového úřadu v Praze různý orgán, že společný bytový úřad dopisy i nejvyššího správního soudu na něj řízené postupuje »vojenskému bytovému úřadu ministerstva Národní obrany« k dalšímu ú ř e d n í m u j e d n á n í, že tento vojenský bytový úřad má svoji podatelnu a svoje samostatné úřední pečeti a razítka, shledal dostatečně, že v řízení i rozhodování se účastnil tento »vojenský bytový úřad«, tedy orgán zákonu úplně neznámý, jenž ni žádnou kompetenci ve věcech bytových v platném nařízení není nadán.

Účastenství tohoto orgánu činí celé provedené řízení zmatečným a vadným, rozhodnutí samo nejeví se rozhodnutím úřadu řádně k tomu povolaného a příslušně sestaveného, pročež bylo rozhodnutí toto dle § 6 zákona o správním soudě pro vadnost řízení zrušiti.

Č. 285.

V ý j i m e č n á o p a t ř e n í: K praxi zákona ze dne 9. listopadu 1918 č. 32 sb. z. a n. o obstavení velkostatků.

(Nález ze dne 29. prosince 1919 č. 6948.)

V ě c: František Rudolph ve Vídni (adv. Dr. Leiser v Praze) proti ministerstvu zemědělství v Praze o schválení prodeje velkostatku Zvíkovce-Chlumu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dne 24. března 1919 žádal Dr. F. Pelikán z Prahy u ministerstva zemědělství za svolení ku koupi deskového statku Zvíkovce-Chlumu od dosavadního držitele Františka Rudolpha, průmyslníka německé národnosti ve Vídni, za 2.300.000 K udávaje, že statek má 741 ha a že na srážku s tržebné ceny má prodávající převzítí lesní revír kupujícího Oberhochkogel v Dol. Rakousích ve výměře 150 ha za 600.000 K.

Ministerstvo zemědělství svolení to zásadně dalo výnosem ze dne 3. dubna 1919 č. 5934, vyhrazujíc si předložení tržebné smlouvy ke konečnému schválení. Když smlouva ta byla předložena, dalo ji ministerstvo zemědělství opatřiti touto doložkou: »Schvaluje se jako úřadem pro správu zemědělství podle zákona z 9. listopadu 1918 č. 32 sb. z. a n. o obstavení velkostatků a svolení ministerstva zemědělství z 3. dubna 1919 č. 5934 s tím, že kupující jsou povinni k zajištění veškerých práv, která by mohla vzejíti státu vůči prodávajícímu jako cizinci ze zákona o náhradě za převzetí zabraného majetku pozemkového, ohlášeného v § 9